

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365627861696/facsimile.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Barbara stirrede paa den, fuld og haansk. Montgaillard forstod ikke, hvad Drukkenboltene sagde.

Gabriel og Johan Hendrik gik ud paa Nasset. De var Perlevener, det opdagede de pludselig. Ellers havde de ikke kunnet fordrage hinanden.

Nej. Satan skulde bekymre sig om Barbara. Det var de begge enige om. De bekræftede det med mange Omfavnelser og saa hinanden dybt i Øjnene. Og den nye Vaagepræst. Hvis han bildte sig noget ind, ha, ha, ha! Gabriel maatte lo. Han stod midt paa Tinganæs og lo himmelhøjt ad den nye Vaagepræst, den Helvedes Idiot!

Og Gudskelov, at de ikke var Ægtemænd — Johan Hendrik og Gabriel! Gud i Himlen være evig lovet! De var vel snart de eneste her i Havnen, som ikke var Hanrejer i Aften. Saa Gudskelov for det.

Men saa sagde Johan Hendrik, at det kunde være godt nok, mon for Vorherre var han dog en ussel Hanrej. Og Gabriel indrommede, at naar han skulde være ærlig, saa var ogsaa han selv i sit Hjerte, som Vorherre kunde se ind i, en ussel, ussel Hanrej — selv om han var Gabriel udenpaa.

De var begge meget nedbrudte, og Natten var lang.

Da de kom tilbage til Kælderen, var Festen slut. Lysene var brændt ned, den ene af Lanterneerne i Loftet var begyndt at blafre. Der var ingen Musikanter og ingen Dans. Kun enkelte vandrede som Skygger paa det søde Gulv. Der kom nogen op fra Værgekælderen. Det var Kaptejn Montgaillard og Barbara. Hun vaklede ved hans Arm, skændig derangeret og opknappet. De røde Silkesløjfer ned ad hendes Kjole hang krøllede og døde som knuste Roser. Det skvulpede af Vin i hendes Sko.

Pludselig standsede hun, kastede Hovedet tilbage og lo. Hun trak sin ene Sko af og øste dens røde Indhold ud over Gulvet. I det samme lik hun Øje paa Johan Hendrik. Hastig gemte hun sit hvide Ansigt mod Montgaillards Skulder og udsødte et langt, leende Suk. Hendes vaade og blanke Strømpefod ledte efter Skoen, der var faldet paa Gulvet.

Gabriel og Johan Hendrik stod og saa til. Men saa blev Montgaillard utaalmodig, han svæbte sin Kappe om Barbara og bar hende ud. Hendes ene Strømpe var gledet ned til Ankelen, det bare Ben hang og dinglede. Der dryppede Vin fra hendes Fødder.

Johan Hendrik var smukt sammen paa et Vinanker med An-

sigtet gæmt i sine Hænder. Pludselig saa han op. I frygtelig Falset istemte han:

— Hvad er det dog alt,
som Verden opsminker med fauer Gestalt?

Gabriel stod lænet op mod Væggen i den strideste Brændevinsgraad. Undertiden sang han med. I Haanden holdt han et Strømpebaand. Han havde fundet det paa Gulvet. Det var det ene af det Par, han i sin Tid havde solgt til Barbara.

Sangen bølgede ujævnt frem. Undertiden var den ved at gaa i Staa, undertiden tog den uventet Fart. Det var som en vanskelig Sejlads i høj Sø. Men de hjalp hinanden, de to, ofte såa de hinanden dybt i Øjnene — de forstod hinanden saa godt, deres Sjæle græd sammen, mens de sang og bekendte:

— Misundelse sidder dig altid paa Ryg,
du hemmelig stødes og sjælden est tryg,
du ofte der snubler, hvor andre de glæd —
Forføngelighed,
Forføngelighed.

Men Gabriel holdt fast ved Strømpebaandet. Ofte var det *det*, han sang til. Han skændte paa det og revsede det:

Dit fængende Tander, din flyvende Crist
har mangen i evige Lær henvist ...

De jamrende Toner døde langsomt hen i Stenkælderen. Gabriel og Sørenskriveren begav sig hjem. Der var nu *øde*, den sidste Lanterne var ved at brænde ud. Da pustede det sagte i en Krog. Det var Lagmand Samuel Mikkelsen, der rejste sig fra sin Tønde. Han var saa ubekvem — endda lidt mere end sædvanlig. Men over hans Ansigt læa der et fint Smil. Oppe i Byen hørtes endaa Sangen:

Saa far da, far vel,
du skalt nu ej længer betrage min Sjæl ...